

399784

8.7.65

φ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΟΠΑΙΧΤΗΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ:

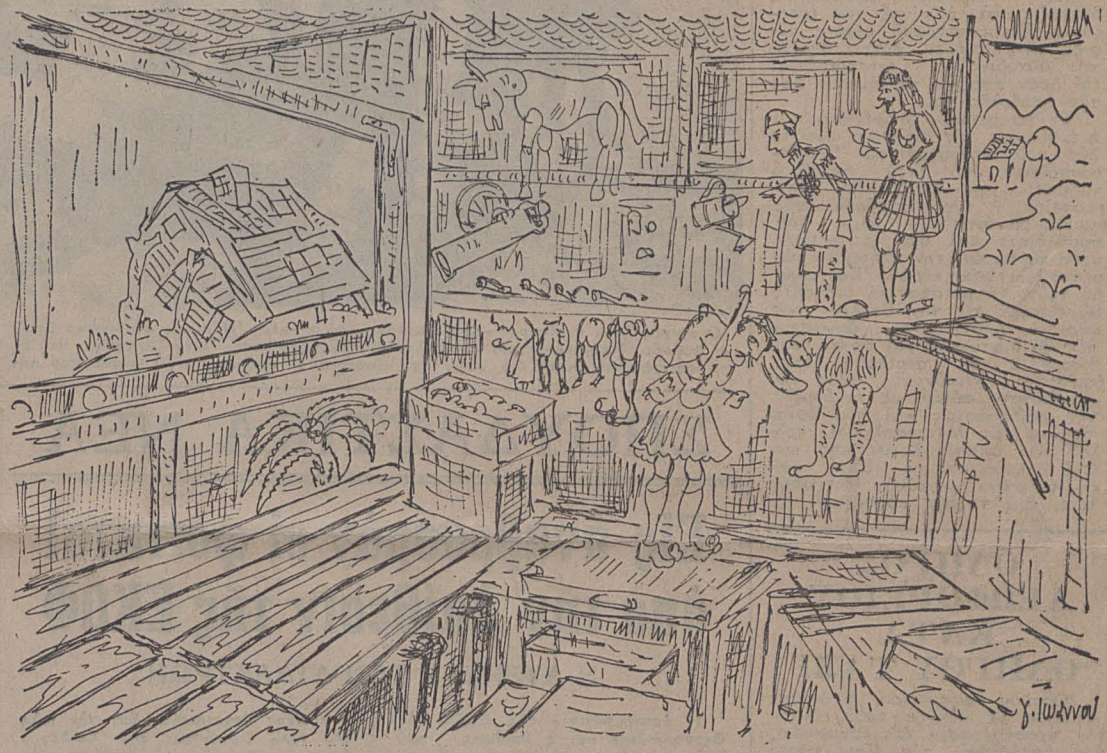
‘Ο Καραγκιόζης χρειάζεται την κρατικήν υποστήριξη...

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΧΑΘΗ, ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Του συνεργάτου μας ζωγράφου Γ. ΙΩΑΝΝΟΥ

‘Ο Μινόπουλος.

Τό εσωτερικό τής σκηνής τού Μινόπουλου.

Καραγκιόζη πλοίαρχο. Είχε φτιάξει τεχνητή θάλασσα και ό θεατής νόμιζε ότι πραγματικά κουνιέται. Όπως συνεχίζονταν η παράσταση, άκουσε μία δυνατή φωνή: «Σταμάτα, δύο γυναίκες ζαλιώθηκαν πολύ άπ' την φουρτούνα. Τόσο έπιτυχία είχες, λέει ό Μινόπουλος.

Ρωτήσαμε τον εκλεκτό Καραγκιόζη, ζοπαίχτη πώς βλέπει τό μέλλον τού Καραγκιόζη. Μάς είπε: «Ό Καραγκιόζης δέν πρόκειται νά χαθή για τί είναι πραγματικό λαϊκό θέατρο και μάλιστα τό καλύτερο στον Κόσμο. Χρειάζεται, όμως κρατική βοήθεια για νά δημιουργηθούν θέατρα πού νά στεγάζονται. Νά γίνη σχολή από έμπειρους Καραγκιόζοπαίχτες και άνθρώπους τών γραμμάτων, για νά φοιτούν οι νέοι. Ό μοντερνισμός θά επιδράση άσχημα και θά τόν χαλάση. Όπως χαθήκαν και τά άρρα όργανα, λαούτα, κλαρίνα, σαντούρια, βιολιά, πού συνόδευαν τόν Καραγκιόζη και δνήκαν τό μουζούκιο, πού είναι ζένα στον χαρακτήρα του. Ό Καραγκιόζης πρέπει νά μείνη στην παράδοση του.

Τό εύχόμαστε με όλη μας τήν καρδιά.

ΜΕ ΔΙΑΚΑΛΑ ΣΤΟ ΖΑΠ...
MENTIΟΥΜ...
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙ...
Τής Έταιρίας Ψ...
ών (βραβείον) Τ...
κράς άποστάσ...
έκαστην 9 π...
μ.μ., όδου...
φος (στ...

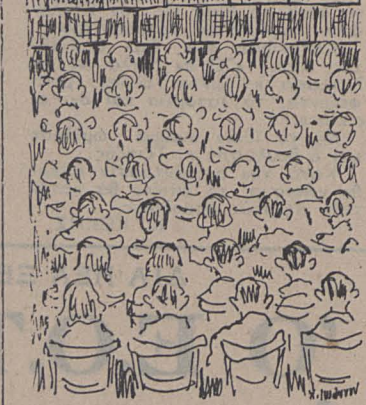
ΜΕ ΤΗ ΚΑΝΕΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΑΠΟ ΤΑ ΣΕΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ. ΠΡΟΒΟΥΜΑΣ, ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΘΗΚΕ ΤΟ 1955 ΕΙΧΕ ΠΑΙΕΙ ΣΤΟ ΧΑΡΙΟ ΚΕΡΑΤΕΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ, ΚΑΙ ΕΠΑΙΞΕ ΤΕΣΣΑΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ. ΈΝΑ ΒΡΑΔΥ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΝ ΡΩΤΗΣΑΝ: «ΤΙ ΤΑΪΖΕΙΣ ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΟΣΕΣ ΩΡΕΣ;». ΟΤΑΝ ΤΟΥΣ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΑ, ΑΛΛΑ ΦΙΓΟΥΡΕΣ ΑΠΟ ΧΑΡΤΟΝΙ, ΤΟΝ ΖΑΝΑΡΩΤΗΣΑΝ: «ΚΑΙ ΠΩΣ ΜΙΛΑΝΕ;». «ΤΡΩΝΕ ΛΙΟΚΟΚΙΑ» ΑΠΑΝΤΗΣΕ Ο ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ. ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΗΓΑΝΕ ΕΝΑ ΤΑΓΑΡΙ ΓΕΜΑΤΟ ΛΙΟΚΟΚΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ.
ΣΤΟ ΧΑΡΙΟ ΓΕΡΑΚ: ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ, ΤΟ 1939, ΕΒΩΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ, ΤΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΚΙΩΝ

ΠΑΝΑΓ. ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ

‘Η παράσταση συνεχίζεται...

ΜΙΑ ΗΤΤΑ...
ΡΟΥΣΙΑ)

‘Ο Καραγκιόζοπαίχτης Π. Μινόπουλος γεννήθηκε τό 1915 στό Θησείο. Όταν ήταν μικρός πήγαινε τακτικά με τούς γονείς του και παρακολουθούσε τίς παραστάσεις τού Καραγκιόζη; αυτόν Την εποχή εκείνη έπαιζε για ‘Αγία Μαρίνα τού Θησείου στην Καραγκιόζοπαίχτης Λευτέρης Κελερινόπουλος και στου Πουλόπουλου Γ. Θ. Θεοδωρόπουλου (Μπόντζος), τούς όποιους έπαιζέσαν σχεδόν καθημέρινα. Τό 1925 έβασε ό Μινόπουλος ότι στό Μεταξουργείο, εκεί πού σήμερα βρίσκεται τό θέατρο «Περόκέ», έπαιζε ό καλύτερος Καραγκιόζοπαίχτης τής ‘Αθήνας, ό Μανωλόπουλος (Δ. Δαλιάνης). ‘Ο πατέρας του ήταν φίλος τού Μανωλόπουλου, γι’αυτό τού επέτρεπε νά μπαίνη στην σκηνή και σέ ηλικία 10 χρόνων λάβαινε μέρος στην παράσταση κρατώντας φιγούρες. Μαζύ του κάθοντε τέσσαρα χρόνια, ένω από τόν δεύτερο χρόνο τόν πλήρωνε είκοσι δραχμές τήν βραδυά. Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, δηλαδή τίς πύο «επασμένες μέρες», ό Μανωλόπουλος, πού έβασε από τούς καλύτερους Καραγκιόζοπαίχτες, όπως είπαμε, έκοβε πεντακόσια εισιτήρια πύο 5 και 3 δραχμές (έτος 1928). Τίς δε Κυριακές έρχονταν θεατές από τό Μενίδι τό Λίονα, τούς ‘Αγίους ‘Αναργύρους καθόλα με αυτοκίνητο όέν ύπήρχε. Παρ’ όλο όμωσ πού ό Μινόπουλος συνεργάστηκε τέσσαρα χρόνια με τόν Μανωλόπουλο, θεωρεί σάν δασκαλό του τόν Γεωργύπουλο (Γ. Απομποτινί) από τήν Καλαμάτα. ‘Ο Γεωργύπουλος ήταν μορφωμένος άνθρώπος, σπουδαστής Μαθηματικών. Έπαιξε Καραγκιόζη στό Γύθειο, τήν Καλαμάτα, τό Ναύπλιο.

Όταν τελείωσε τίς σπουδές του διωρίστηκε καθηγητής στην Τρίπολη, αλλά συνέχισε νά δίνη συγχρόνως παραστάσεις. Μαζύ του εργάστηκε ό Μινόπουλος σάν συνεργάτης δεκαπέντε χρόνια, από τό 1936 έως 1950, όποτε, επειδή ο Γεωργύπουλος ήταν έφεδρος αξιωματικός διωρίστηκε διευθυντής τής ΑΒΥΠ με τόν βαθμό τού συνταγματάρχη. Τό 1962 πέθανε σέ ηλικία 62 ετών. Από τότε ό Μινόπουλος εργάστηκε μόνος, στό θέατρο «Βέρα» τής Λ. ‘Αλεξάνδρας και στό θέατρο ‘Αμπελοκήπ» μέχρι τό 1958. Από τό 1959 εργάζεται στην Καλλιθέα, στην πλατεία ‘Αγίας Βαρβάρας. Παίζει όλο τόν χρόνο και τόν χειμώνα, όταν δέν βρίσκει κατάλληλη αίθουσα, πει όδούε στην έπαρχία.

‘Ο Μινόπουλος παίζει κάθε Δευτέρα με άσπράμαυρα φιγούρες, φτιαγμένες από χαρτόνι, σκαλιστές, οι ποίες είναι κοφωμένες σέ ξύλα και δέν γυρίζουν. Για φωτισμό χρησιμοποιεί άστυλίνη. Με τό άσπράμαυρο διατηρείται ή παρόδοση και αυτό είναι ακριβώς τό θέατρο Σκιών και έτσι πρωτοπαίχτηκε από τό 1880 πού επαναπατριστηκε στην ‘Ελλάδα, έως τό 1920, όποτε ό Λ. Κελερινόπουλος ανέκαλυψε τήν σούστα γυρισματος.

Τίς υπόλοιπες μέρες παίζει με χρωματιστές φιγούρες. Οι φιγούρες αυτές φτιαχνοται από βοηδινο δέρμα πού έχει ειδικά κατεργαστή στό βυρσοδεφείο. Είναι διαφανές και χρωματίζεται με σινικ. μελάνι. Τό ίδιο αυτό δέρμα δέν κυκλοφορεί στην αγορά, γι’αυτό ό Μινόπουλος, αγοράζει τομάρι βοδιού από τά σφαγεία και τό πηγαίνει μόνος του στό βυρσοδεφείο για ειδική κατεργασία. Έως τό 1937 ύπήρχε τέτοιο δέρμα, τό χρησιμοποιούσαν οι «σφαρτάδες», πού έφτιαχναν τά χόμυρα (λαίμαυρες κλπ.) τών άλόγων.

Χρωματιστό Καραγκιόζη χρησιμοποιήσαν για πρώτη φορά τό 1920 περίπου, οι Μανωλόπουλος και Μόλλας. Την εποχή εκείνη οι Καραγκιόζοπαίχτες προσπαθούσαν νά βρουν ιδιωματικό, τόσο τού κατάλληλου δέρματος πού θά χρησιμοποιούσαν, όσον και τού τρόπου κατεργασίας του. Είχαν τήν πληροφορία ότι στην Τουρκία χρησιμοποιούσαν καμηλόδερμα. Οι πρόδες όμως πού έκαναν σέ τομάρι από κατσίκια και άλογα, δέν φέρνανε άποτέλεσμα, αφού τό δέρμα δέν στεκότανε ίσιο. Τελικά ένας βυρσοδέφης από τήν Τρίπολη, ό όποιος ήταν και έρασιτέχνης Καραγκιόζοπαίχτης βρήκε τή λύση, χρησιμοποιώντας τομάρι βοδινο. Με τίς χρωματιστές όμως φιγούρες, όπως μου λέγει ό Μινόπουλος, νοθεύεται ό χαρακτήρας τού Καραγκιόζη και ίκανοποιεί μόνο τούς πολύ άπλους άνθρώπους πού εύχαριστούνται νά βλέπουν χαλκομανιές. Οι χρωματιστές φιγούρες, έπει-

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 17

